

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a Horváth és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Fabók Zoltán ügyvéd) által képviselt **felperesnek** a dr. Csilléry Alexandra ügyvéd által képviselt **alperes** ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság 2008. március 10. napján meghozott 4.G.40.070/2006/41. számú részítélete ellen az alperes által 46. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság részíteletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000,- (Ötszázezer) Ft másodfokú perköltséget és viselje a fellebbezésével felmerült költségeit.

Ez ellen a részítelet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság részíteletében megállapított tényállás szerint a felek közti huzamosabb ideje fennállt üzleti kapcsolatból kiindulva létrejött adásvételi szerződések alapján a felperes árut szállított az alperesnek, aki 2005. májusától kezdődően a leszállított áruk vételárát felszólítás ellenére sem fizette meg. Az alperesnek így összesen 85.947,21 euró tartozása keletkezett a felperessel szemben. A felperesnek a bírósági igényérvényesítést megelőzően további 1.435,93 euró költsége merült fel. A vételártartozások középarányos esedékességi időpontja 2005. augusztus 22.

A felperes keresetében 91.104,04 euró és ezen összeg után 2005. augusztus 22. napjától járó kamat megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Előadta, hogy 2005. évben eseti megrendelések alapján több alkalommal a felperes árut szállított az alperes részére, aki a 2005. május hónapjától a leszállított áruk ellenértékét nem fizette meg, így számlakövetelése 85.947,21 euró, valamint további 5.156,83 euró költsége merült fel a perindítást megelőzően.

Keresetét utóbb akként módosította, hogy költségei után kamatot nem kér, azt perköltségként kívánta az alperessel szemben érvényesíteni.

Álláspontja szerint az 1987. évi 20. törvényerejű rendelettel kihirdetett Bécsi Vételi Egyezmény (CISG.) 1. cikk (1) bekezdés a.) pontja, valamint 7. cikk (2) bekezdése 10. cikk a.) pontja és a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. tvr. (Nmjtvr.) 25. §. a.) pontja, valamint 30. §-a alapján a felek jogvitáját az osztrák jog szerint kell elbírálni. E körben hivatkozott arra, hogy a szerződések teljesítésének szempontjából a felperes osztrák telephelye játszott meghatározó szerepet, e telephelyen adták át az árut az alperesnek, aki azt saját költségén szállította Magyarországra és ez az osztrák telephely volt a szerződés szerint a teljesítés helye is.

Előadta, hogy az alperes első kifizetetlen számlájának kelte 2005. május 24., e számla fizetési határideje 2005. július 24. volt, ezt megelőzően azonban a felperes 2005. június 27-én már közölte az alperessel, hogy az alperes megrendeléseit csak 2005. 06. 30-ig tudja fogadni. Tekintettel arra, hogy a CISG 53., 59., 62. és 78. cikkében foglalt fizetési kötelezettségének a vevő nem tett eleget, így az alperes köteles megfizetni a felperes részéről kiszámlázott áru ellenértékét és az ezután járó késedelmi kamatot. Csatolta az alpereshez írt, 2005. november 30-án kelt levelét, amelyben felhívta az alperest a számlatartozás megfizetésére.

A felperesi kamatkövetelés alapjául a CISG 7. cikk (2) bekezdését, valamint az Osztrák Polgári Törvénykönyv (ABGB) 1333. §. (2) bekezdését jelölte meg, a kamatfizetés kezdő időpontját középárányosan 2005. augusztus 22-ében kérte megállapítani. Hivatkozott arra, hogy az Nmjtvr. 54. §. (1) bekezdése szerint a magyar bíróságnak van joghatósága az ügy elbírálására.

Az alperes által a perben előterjesztett viszontkeresettel kapcsolatban előadta, hogy tartós jogviszony nem volt a felek között, csupán egyedi szállítási, illetőleg adásvételi szerződéseket kötöttek egymással. Tartós jogviszonnyal kapcsolatban a CISG nem vonatkozik.

Az 5.156,83 eurós követelését arra alapította, hogy az a per megindítását megelőzően az alperes tartozásával kapcsolatban a felperesnél felmerült költség.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Azt nem vitatta, hogy a számlák szerinti árut a felperes leszállította, mint ahogy nem vitatta a leszállított áruk ellenértékét sem. Álláspontja szerint azonban a felek között nem több önálló adásvételi szerződés, hanem egy szállítási keretszerződés jött létre. Előadta, hogy a felek között tartós jogviszony állt fenn, a tartós jogviszonyt, illetőleg az egyes teljesedésbe ment szerződéseket illetően fennálló együttműködési kötelezettséget a felperes szegte meg, e körben hivatkozott a felperesnek az alpereshez írt 2005. június 27-i levelére.

Viszontkeresetet terjesztett elő a felperessel szemben 62.000.000,-Ft megfizetése iránt. Ennek jogalapjaként elsődlegesen szerződésszegésre, illetőleg a CISG 8. cikk (1)-(3) bekezdésében, a 9. cikkben, valamint a 16. cikk (2) bekezdés a.) és b.) pontjában írtakra, valamint a Ptk. 313. §-ára hivatkozott, másodlagosan pedig a Ptk. 6.§ szerinti biztatási kárt jelölte meg.

A CISG 10. cikk a.) pontja alapján és az Nmjtvr. 25. §., valamint 32. §. (1) és (2) bekezdésére hivatkozva előadta, hogy álláspontja szerint az alkalmazandó jog mind a kereseti, mind a viszontkereseti kérelmet illetően a magyar jog.

A kereseti követeléssel kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a felperesnek Magyarországon is telephelye van. Ezt meghaladóan előadta, hogy azért is a magyar jog az alkalmazandó, mert magyar képviselő jár el, magyar bíróság előtt az ügyben.

Álláspontja szerint az alperesi viszontkereset szempontjából mindenképpen a magyar jogot kell alkalmazni tekintettel arra is, hogy a felperes azonnali hatályú felmondása miatt az alperest kár érte, a károkozás helye Magyarországon volt. Utalt arra, hogy maga a felperes is a magyar Ptk. 6. §-ában írtakat hívta fel akkor, amikor az alperesi viszontkereset elutasítását kérte.

Vitatta a késedelmi kamat mértékét is, mert álláspontja szerint az alperes által fizetendő késedelmi kamatra a magyar Ptk. szabályai vonatkoznak.

Az 5.156,83 euró összegben megjelölt költségigény elutasítását annak megalapozatlansága miatt kérte.

Az elsőfokú bíróság részítéletében kötelezte az alperes 15 napon belül fizessen meg a felperesnek vételár címén 85.947,21 eurót, valamint ezen összeg után 2005. augusztus 22. napjától számított, a kifizetés napjáig járó évi, a késedelemmel érintett egyes naptári féléveket megelőző utolsó napon érvényes osztrák jegybanki alapkamat 8 %-kal növelt mértékű kamatát, valamint 1.435,93 euró, a perindítást megelőzően felmerült perköltséget.

Ítéletének indokolása szerint a felek által is hivatkozott CISG 53. cikke szerint a vevő köteles a vételárat megfizetni és az árut átvenni, valamint ugyanezen egyezmény 62. cikke alapján az eladó követelheti a vevőtől a vételár megfizetését az áru átvételét, vagy egyéb kötelezettségei teljesítését. A Bécsi Vételi Egyezmény 7. cikkének (2) bekezdése alapján a perben az osztrák anyagi jogot, vagyis az osztrák polgári törvénykönyv (ABGD) 1333. §. (2) bekezdését kell alkalmazni, mely szerint a gazdálkodó szervezetek közötti pénzkövetelések esetén a törvényes kamat az előző félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamat 8 %-kal növelt összege.

Tekintettel arra, hogy az alperes a tárgyaláson nem vitatta, hogy a felperes által kibocsátott számlákban foglalt ellenérték megfelel az áru vételárának és azt is elismerte, hogy a számla szerinti árukat átvette, valamint a vételárat nem fizette meg az alperes a kiszámlázott vételár megfizetésére köteles. A részítélettel érintett kereseti követelés elbírálásához minden tény, bizonyíték rendelkezésre áll, az alperes nem indokolta miért ellenzi részítélet meghozatalát. A Pp. 231. §. (2) bekezdése alapján a későbbiekben a részítélet hatályon kívül helyezhető, vagy megfelelően módosítható, amennyiben az alperes viszontkeresete eredményre vezetne. A felperes által érvényesíteni kívánt költségekkel kapcsolatban elfogadta az elsőfokú bíróság a felperes által F/15. alatt és F/16. alatt csatolt iratokat. Ezek alapján azt állapította meg, hogy 2005. november 11. és 2006. március 7. között a felperes megbízási jogviszonyban állt osztrák ügyvédjével. Ezen megbízással kapcsolatosan 1.435,93 euró költsége merült fel, a felperes által így megfizetett összeg nem eltúlzott, szemben az alperes állításával. Tekintettel arra, hogy a kereseti kérelmet az alperes elismerte a bíróság hivatkozott a Pp. 221. §. (2)

bekezdésében foglaltakra. A perköltséggel kapcsolatban kifejtette, hogy a bíróság a perindítást követően felmerült perköltségről az ügyet érdemben befejező határozatban fog rendelkezni.

Az elsőfokú részítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben a részítélet hatályon kívül helyezését kérte. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a jelen peres eljárás elbírálása tekintetében a magyar anyagi jog szabályai irányadóak. Ezzel kapcsolatban utalt a CISG 10. cikk a.) pontjában írtakra, 1. cikk (1) bekezdés a.) pontjára, valamint az Nmjtvr. 25. §. a.) pontjában, valamint 32. §. (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. Előadta, hogy a felperesi társaság Magyarországon bejegyzett képviselettel, telephellyel rendelkezik, ezen okból kifolyólag is a perben nem az osztrák, hanem a hatályos magyar anyagi jog alkalmazandó. Hivatkozott arra, hogy az eljárásban részítélet meghozatalára nem volt lehetőség, tekintettel arra, hogy az alperes által előterjesztett viszontkereseti követelés a felperesi követelésbe beszámítható, a kereset és viszontkereset tárgya egymástól nem különíthető el, hiszen a felek követelései egyazon jogviszonyból származnak. A részítélet meghozatala jogszabálysértő azért is, mert így az alperest olyan helyzetbe hozza, amely következtében a későbbiek során a beszámítási igényét már nem tudja érvényesíteni. Hivatkozott a BH 1989.75. számú eseti döntésre.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében a részítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság 3/2000. számú polgári jogegységi határozatára azzal kapcsolatban, hogy a kereseti kérelem részítélettel történő elbírálása a jogszabályoknak megfelelő volt. Utalt arra, hogy az alperesi fellebbezésben hivatkozott jogeset a perben nem releváns, mert az nem a kereseti kérelem, hanem a beszámítási kifogás önálló elbírálását zárja ki. A felperesi követelés jogalapja ésösszege az alperes részéről nem volt vitatott. Abban az esetben, ha az alperes a viszontkereset tekintetében pernyertessé válna, a 2000. december 22-i 44/2001. EK rendelet alapján a határozat végrehajtható volna a felperes székhelye szerinti államban, azaz Ausztriában. Az alkalmazandó jogot illetően előadta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmének a magyar jog alapján adott helyt, ezzel kapcsolatban hivatkozott a CISG-re. Az osztrák jog felhívására csak a kamatkövetelés vonatkozásában került sor, a CISG 7. cikk (2) bekezdése, illetőleg az Nmjtvr. 25. §. a.) pontja alapján. Fenntartotta hogy a CISG 10. cikke értelmében a felperes ausztriai telephelye az, ami a peresített követelések alapjául szolgáló szerződéssel legszorosabb kapcsolatban álló telephelynek tekintendő. Álláspontja szerint az alperes tévesen hivatkozott az Nmjtvr. 32. §-ára, a helyes hivatkozása a 33. §. lenne, az azonban szerződésen kívül okozott kár megtérítésével kapcsolatban ad szabályozást.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítélet táblája azzal egészíti ki, hogy a kereseti kérelem alapjául szolgáló szerződéseknél a felperes teljesítésével a felperes ausztriai telephelye állt legszorosabb kapcsolatban. Az ezzel kapcsolatos felperesi előadást az alperes nem vitatta (Pp. 163.§ (2) bekezdés). Az így kiegészített tényállásra tekintettel az elsőfokú

bíróság érdemi döntése helytálló, annak indokaival az ítéletábra - a fellebbezésre is tekintettel tett alábbi kiegészítés mellett - egyetért:

Téves az az alperesi álláspont, mely szerint a perben részítelek meghozatalának nem lett volna helye. Egyetért az ítéletábra azzal, hogy egy lényegében elismert kereseti követeléssel szemben körvonalazódó viszontkereset esetében indokolt és nem kizárt a Pp. 213.§ (2) bekezdés alapján részítelek meghozatala, figyelemmel a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra, valamint a 3/2000. jogegységi határozatban írtakra. Ezt meghaladóan is helytálló az a felperesi előadás, mely szerint az alperesi fellebbezésben hivatkozott BH.1989.75. sz. eseti döntés a peres felek vitájára azért nem irányadó, mert az a beszámítási kifogás önálló elbírálásával kapcsolatban született.

Az alkalmazandó jogot illetően rámutat az ítéletábra, hogy a Bécsi Vételi Egyezményt Magyarországon kihirdető 1987. évi 20. tvr. 3. §-a szerint Magyarország az Egyezmény 96. cikke szerinti fenntartással élt. Ebből az következik, hogy az Egyezmény 11-es, 29-es cikke és II. része a szerződés vagy ajánlat alakításával kapcsolatban nem alkalmazható. A szerződés 14-es cikke szerint az, hogy a felperes árlistát küldött az alperesnek nem tekinthető szerződéses ajánlatnak. Ajánlat az volt, amit az alperes juttatott el megrendelésként a felpereshez, megjelölve a konkrét árumennyiséget is. Amennyiben a szerződés az eladó államának joga szerint szóban is érvényes, az adásvételi szerződésből eredő igényekre nem az eladó államának a joga, hanem a Bécsi Egyezmény rendelkezései irányadók [1987. évi 20. törvényerejű rendelet 38. Cikk (1) bek., 39. Cikk (1)-(2) bek., 46. Cikk (2)-(3) bek.]. Tekintettel azonban arra, hogy az egyes adásvételi szerződések az osztrák jog szerint szóban érvényesek - márpedig érvénytelenségükre egyik peres fél sem hivatkozott - az Egyezmény I. és III. része - így a 10. cikk a) pontja és 7. cikke - változatlanul alkalmazandó. (EBH 2005.1322.). Ugyanígy az Egyezmény 78. cikke alapján alapos a felperesi kamatkövetelés is. Helytállóan döntött úgy az elsőfokú bíróság, hogy az osztrák jogot kell a kamatkövetelés mértékénél figyelembe venni (CISG. 7. cikk (2) bekezdés).

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság részítelekét a Pp. 253. §. (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A perköltségről a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. §. (1) bekezdése alapján rendelkezett, a másodfokú eljárásban felmerülő ügyvédi költséget a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység figyelembevételével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §. (3), (5) és (6) bekezdése alapján 400.000,-Ft + ÁFA, összesen 500.000,-Ft-ban állapítva meg.

Győr, 2010. január 12. napján

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Maurer Ádám sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:
Kiadó: